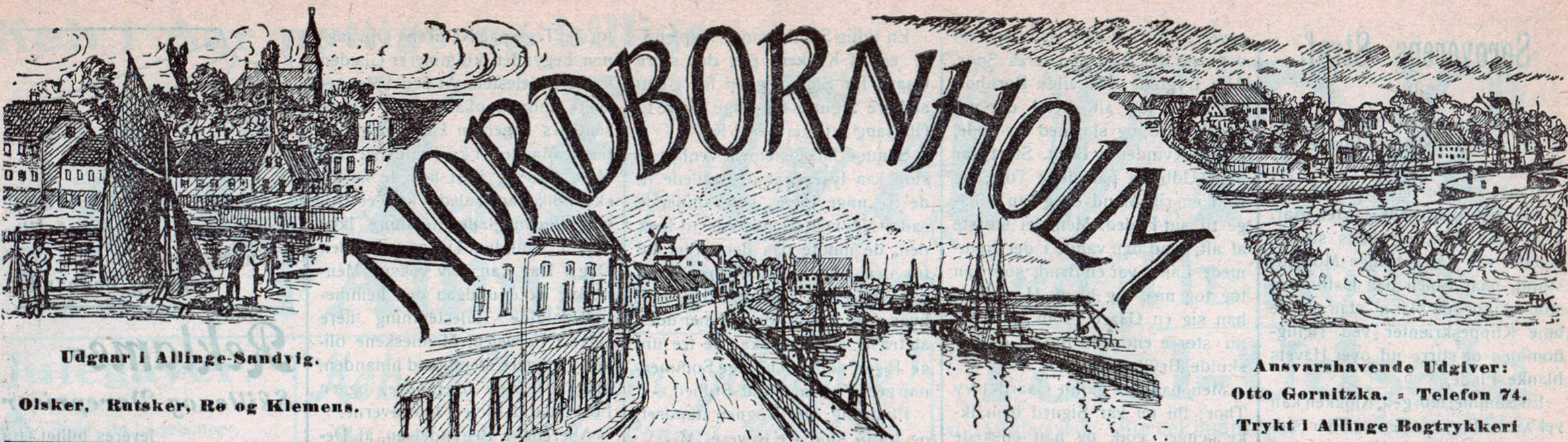

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgifter:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 303

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 8. December

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Madam Petersen's Julebekymringer.

Af OSCAR HEDBERG.

En Kanal skilte den gamle Bydel fra den ny Tid med dens umættelige Krav og umaadelige Paahit. De lave Huse laa i sky Tilbagetrukkenhed indenfor Kanal anlæggets Træer, der om Sommeren med sine store, grønne Kroner gjorde Indtrykket tiltrækkende selv for den ny Tid paa den anden Side Kanalen; at gaa over Broerne og ind i den brogede Verden kunde opfattes som en Hjemkomst til Idyllen fra den travle Verden. I den gamle By var Husene ganske vist gamle og lave, og Vinduerne smaa og smalle i Forhold til dem i den nye By, hvor alt skulde være saa stort, at man maatte grave sig dybt ned i Jorden og bygge højt op til Himlen for at faa Plads nok. Man kunde jo ikke trække Vejret dybt i den stille Idyl, men det behøvedes heller ikke, man levede her af et Minimum af det hele og sugede til sig det for Tilværelsen uundværlige af Stilheden og Trygheden. Det var som fandtes der i Trængselen en Livsvarme, hvoraf man kunde leve en hel Menneskealder.

Men der kom jo en Dag, da den ny Tid fik Brug for at have en vis Forbindelse med sin Oprindelse. Det begyndte med at den laante en Del af den gamle Bydels Indbyggere de fleste af Døgnet Timer: Om Morgen sugede den dem til sig med sine Fabriksfløjer, og om Aftenen sendte den dem tilbage med den samme Lyd. Det blev kaldt for den moderne Kamp for Tilværelsen, og denne Kamp krævede efterhaanden mange Ofre, der saa at sige blev slaaet ud og Resten af deres Liv maatte blive i den gamle Idyl, for der at drage det sidste, svage Livsuk; den ny Tid havde ikke Tid eller Raad til at tage sig af Ofrene for sit eget Jageri.

Men for mange af dem, der tilbragte Dagens Timer i den ny Verden udenfor Kanalen, blev Idyllen omsider for trang, og de syntes det var meningsløst Spild af Tid og Kræfter at gaa Vejen frem og tilbage hver Dag, og saa flyttede de til den ny Tids proletarprægede Udkanter. Tilbage i Idyllen var til Slut kun de gamle, Vragene og dem af de Uge, der af en eller anden Grund ikke kunde løsrive sig fra Oprindelsen.

Fattigdommen var nu den gamle Idyls Kendemærke. Det meste af Savnet og Lidelserne trak sig sammen i det Hjørne af den gamle Bydel, hvor Husene var mindst, Gaderne smallest, Idyllen mest til at kende paa Lugten. Her laa ogsaa det Hus, hvori Samfundsudviklingen under sit ubevidste Løb mod en mere eller mindre skæb-

nesvanger Fremtid et Aar valgte Julen til at vise, hvor bekostelig med Hensyn til Menneskeliv Forvandlingen fra gammelt til nyt kan være.

En lav Port dannede en Firkant i den graa Facades brogede Galleri af Vinduer. Porten førte ind til en Gaard, der var saa stor, at der lige var Plads til to Nødtørftshuse, et Par Skarnbøtter og et meget lille Vaskehus. Portgangen var hverken saa høj eller bred, at et Køretøj kunde presses ind i den, og det var heller ikke nødvendigt, thi Gaarden var jo ikke i Stand til at tage imod sligt Besøg. Men der var i Porten Plads til en Trappegang af Træ; den stak saa godt som lige op fra Midten af Portgangen til ej Indre, der nedefra virkede som et gaadefuldt Mørke, hvis Snavs og Mangel paa Luft imidlertid talte et tydeligt Sprog. Fra to Portvægge gik Døre ind til Lejligheder paa et Værelse og Køkken. Der fandtes kun en to Værelsers Lejlighed i hele „Ejendommen“, nemlig i første Etage, og den var blevet paa to Værelser paa den Maade, at den anden af Etagens Lejlighed berøvedes sit eneste Værelse, og Køkkenet, der saa blev tilbage, gennemgik en Forandring til et Værelse uden Køkken, ved at Køkkenet lavedes om til Værelse. Ejendommen var kun i to Etager, men det hindrede ikke, at der alligevel boede Folk i en tredje Etage, hvor to Pulterkamre var blevet lavet om til Boliger. Det var slet ikke Bolignød, der var Drivkraften i denne skabende Fantasi, men en uimodstaaelig Trang til at bo saa billig som muligt. Man kom op til de to Værelser ad noget, der hed Trappegang, men var en Stige, med et Synderegister der omfattede et Dødsfald, en kløvet Nakke og to brækkede Ben.

Lejerne boede ikke i Henhold til den sociale Højdeskala. Nedefra regnet blev det fattigere, fattig, fattigst. I første Etage boede i Lejligheden med to Værelser og Køkken den tyskfødte Metalarbejder Fritz Wohl, hans totalt indfødte Kone Annie, hun var nemlig kommet til Verden i samme Hus, og deres Søn Franz. I Lejligheden med kun et Værelse og Køkken boede Arbejdsmand Magnus Reimer med sin Kone og Datteren Clara. I den Familie havde Døden været en flittig Gæst, Clara var den eneste af de fem Børn, der var tilbage. I det forhenværende Køkken, nu mere Værelse end Køkken boede den fraskilte Fabrikarbejderske Ida Hansen. Ingen nævnte nogensinde hendes Efternavn. Hun var nemlig rødhaaret, og hun forlangte ikke en Gang selv at man skulde kalde hende andet end „Røde Ida“.

Lejerne i Stuen bestod af den gamle døve Skomager Peter Petersen og hans Familie. Hans Kone

hed Vanda, og de havde engang haft en Datter, der var gaaet til Bunds ude i den store Verden, efter en Dag at være kommet hjem til Forældrene med en Søn, hvem hun ikke engang gav sig Tid til at døbe, før hun nikkede Farvel til sit urolige Livs Ophav og paa ny smed sig ud i det skæbnesyngende Eventyr; Forældrene lod hendes Søn døbe Johannes. Paa den anden Side af Porten boede Arbejdsmanden Ejnar Larsen, der ikke havde nogen Kone, hun døde nemlig den Dag Datteren, Elisabeth, der endnu levede og boede sammen med Faderen, kom til Verden.

Elisabeth elskede Teaterkunst. Derfor sad hun ofte oppe i Galleriet i Byens gamle Teater, eller ogsaa sad hun i den Tid hun havde fri fra sit Arbejde, der bestod af at pakke Sæber ind i Kartoner, oppe hos det gamle Skuespillerpar, Jacob og Sofie Herder, som boede i det ene Loftsværelse. I det andet Loftsværelse havde en meget rejsende Kaptajn i Frelsens Hær sin Bollg. Han var sjælden hjemme, han rejste rundt med sine populære Selvbekendelser. Den første i hver Maaned sendte han Leien med Posten til Værten, som var Urtekræmmer i Huset ved Siden af, hvilket han ogsaa var Ejer af.

I de sidste Uger var de fleste af Lejerne meget travlt beskæftigede, thi Julen nærmede sig. Skomager Petersens Kone sad indenfor det lave Vindu og holdt Øje med hvem, der gik forbi ude paa Gaden, og som den pligttro Kone hun var, lod hun alle ifølge hendes Mening betydningsfulde Nyheder gaa videre til Manden. Petersen kunde paa Folks Mund se, hvad de sagde, og for hans Kone var det umuligt at have nogle Hemmeligheder for ham, thi under hendes lange Samliv med ham var hans Døvhed Skyld i at hun altid tænkte „højt“.

Nu var flere Dage gaaet, siden hun sidst saa den gamle Skuespilleres lange, magre Skikkelse skride majestætisk forbi hendes Vindu, og det beskæftigede hendes Tanker meget.

— Gud ved hvad det skal blive til for de stakkels Mennesker denne Jul! tænkte hun. Det er da ogsaa mærkelig . . .

Petersen saa hendes Tanker og afbrød hende:

— I Aar maa han sikkert henvende sig til Fattigvæsenet!

— Det gør han ikke, det ved du jo, jeg har sagt dig det saa mange Gange, Peter! Han er for stolt dertil. Nej, det bliver nok Røde Ida, der maa tage sig af dem i Aar ogsaa.

— Det tror jeg nu ikke, hun gør. Hun har faaet andet at tænke paa.

— Hvad skulde det være?

— Ved du ikke det? Hun er be-

gyndt at rende ud om Aftenen, og man ved jo nok, hvad det betyder.

Hans Kone gabede af Forbavelse.

— Hvad er det dog, du siger, Peter! Render hun?

Hendes Forbløffelse var ikke ensbetydende med en Indrømmelse af, at dette burde jo hun vide, der kunde baade se og høre, og hver Dag sad paa Vagt ved sit Vindu. Hun tænkte nemlig ikke i Distancer og kunde følgelig heller ikke opfatte noget, der var forud for hendes Tanker. Men Petersen havde nu sin Maade at tage Indtryk af Livets Begivenheder, som syntes at blive en evig Gaade for hans Kone. Da han tiltrøds sin Døvhed kunde fortælle sensationelle Nyheder for hende, tilskrev hun dette en vis mystisk Evne, som det vilde være ørkesløst at forsøge at forstaa. Petersen selv indhentede sine Indtryk uden at skænke sin Døvhed saa meget som en Tanke, han var sig altsaa heller ikke bevidst, at han som en Slags Erstatning for sin mangelfulde Høreevne havde trænet sig op til at se saa meget meget mere, og iøvrigt paa Grundlag af hvad hans Kone sagde til ham eller tænkte højt kunde komplettere sine lagtagelser. Og han fik jo ofte en Sludder med sine Kunder, der paa Grund af hans Evne at se Folk tale, ikke engang tænkte paa at han var døv, hvis de ikke i en eller anden Anledning lagde Mærke til, at det var ham og ikke dem, der talte højt. Petersen havde Kattens Evne til at se i Mørke. Derfor oplevede han meget, som Husets øvrige Beboere kun havde en Anelse om. Da han var færdig med Arbejdet for Dagen, gik han udenfor for at indsuge den daglige Portion frisk Luft, udrette en Del Udendørsøvelser, strække paa Benene — og nyde Uafhængigheden af Konens Omsorg. Denne Time i Ensomhed var saa at sige hans Selvhævdelse, det viste sig bl. a. i, at han ikke var ganske ufejlbar i sin Opfattelse men lagde sine egne Meninger ind i det han saa. Han havde set, at Røde Ida ofte forlod sin Bolig, men hvorhen hun gik, vidste han ikke, det tilkom jo ikke ham at skabe faste Begreber af hans Erfaringer i Mørket. Men vedrørende alt og alle i Huset, der paa nogen Maade kunde sættes i Forbindelse med Røde Idas Løben op og ned i Trappen mente han sig kompetent til at afgøre, hvad der var hvad, og han var kommet til det Resultat, at i Aar maatte saa den gamle Skuespiller gaa til Fattigvæsenet, hvor stolt han saa var, thi Røde Ida var blevet en anden siden forrige Jul. Og dermed var han færdig med det Problem.

Men saa lige til var det nu ikke for hans Kone. Dagen før Juleaf-

ten listede hun sig op af Trapperne til Røde Idas Dør, for om muligt at lytte sig til lidt Kendskab til Forholdet; men inden hun naaede frem til Døren blev hun rykket ud af sin Tankegang af vrede Røster inde fra Wohls Køkken. Hun blev staaende stille og lyttede:

— Jeg have dig sagt, Franz, at jeg og din Mutter ikke vil den Clara til Schviggerdatter have! sagde Wohl.

Sønnen lo haanligt.

— Jeg tager hvem jeg vil, og vil I ikke være med til Forlovelsen, saa kan I blive fri! Saaledes er det i vor Tid!

— At du ikke skammer dig, Dreng! hørtes en Kvindestemme.

Fru Petersen nikkede. Men pludselig rykkede hun forskrækket tilbage, thi en knyttet Haand slog i Bordet der inde. Hun trak sig tilbage til Trappegangen og listede sig baglæns ned.

— Peter! Peter! brød det ud af hende, idet hun slæbte sin tunge Krop ind gennem Døren. Kan du tænke dig, Peter, Wohls Franz og Reimers Clara gaar med hinanden, men Wohl vil ikke ha' det, han er ved at gaa ud sit gode Skind. Der er en forfærdelig Ballade deroppe. Jeg er ikke sikker paa, det ikke bliver til Slagsmaal. . . . Har du set dem gaa med hinanden, Peter?

Peter lagde Hammeren fra sig, og svarede, idet han saa paa Konen: — Jaftes var de sammen. Først kom hun hjem, med Favnen fuld af Pakker, lidt efter kom han, og han var heller ikke tomhændet . . . Naa, og Wohl vil ikke? Ja, han vil jo ikke, mere, end hvad der passer ham!

Han greb Hammeren og løftede den til Slag paa Lædersaalen, men saa kom han i Tanker om noget.

— Drengen er jo myndig! konstaterede han.

Og dermed var han færdig med det Spørgsmaal.

Og saa blev det Juleaften.

Om Formiddagen tog Fru Petersen den bestemte Beslutning at slæbe sig op til Skuespillerparret, og spørge, hvorledes Julen vilde blive for dem. Aftenen før havde hun banket paa hos Larsens for at spørge Elisabeth, om hun muligvis vidste Besked, men Elisabeth var syg og laa i Sengen. Paa Spørgsmaalet til Larsen, hvad Pigen fejlede, fik Fru Petersen at vide, at derom vidste hun ligesaa meget som han; det var ham umuligt at blive klog derpaa. Tilstanden i Ejendommen var i det hele taget saadan, at Fru Petersen følte sin Juleglæde i høj Grad truet. Alting var jo saa fortvivlet indviklet og i mange Henseender haabløs. Saa det ikke ud som om det hele skulde gaa galt paa denne velsignede Dag selve Juleaften.

Fortsættes paa 4. Side.

Sørøverens Straf.

—0—

Omkring Aar 1400 boede der paa Bornholms Østkyst en Bonde ved Navn Sigurd.

Hans yngste Tjenestekarl var en Knægt paa godt fjorten Aar. Thor hed han, og hans største Glæde var i den tidlige Morgenstund, naar Solen paa Østhimlen stod skinnende klarat staa paa de høje Klippeskrænter ved Helligdommen og stirre ud over Havets blanke Flade.

En Sommermorgen, Klokken kan vel være fire, træffer vi Thor sidende paa den høje Klippeskrænt, medens hans Øjne ivrigt følger de mange Fiskeskuder, som i den svage Morgenbrise sejler hjemad for fulde Sejl.

Bedst som han drømmende følger Sol og Baade over Himlens og Havets Flade, faar han i Horisonten Øje paa nogle større Baade, som med god Fart stævner lige imod Kysten.

Hvad mon det kan være.

Mon det er Handelsfolk fra de sydlige Lande, som er paa Vej til den lille Ø for at handle. Eller er det atter Sørøvere, som vil plyndre og røve.

Snart var de store Skibe kommet saa nær, at han ikke længe var i Tvivl om, hvad det var; hurtig som Lynet løb han op til Bonden for at fortælle, hvad han havde set.

Snart var hele Egnen opskræmt; men ingen mægtede at udrette noget over disse Mænd. Det var Hertug Johan den Yngre fra Mecklenburg, som denne Gang var den besøgende. For at lade Bønderne i Fred forlangte han en meget stor Sum Penge, og først da han havde faaet dem, forlod han atter Egnen. Sigurd var mellem de rigeste og maatte derfor ogsaa betale de fleste Penge; men siden gik han om i sære Drømme. Det var, som om hans eventyrlystne Fantasi havde fattet en sælsom Plan. Urolig fo'r han ustandselig rundt og kunde ikke finde Hvile og Fred nogensteds.

En Dag kaldte Bonden Thor for sig og sagde til ham.

— Gør dig klar, min Dreng, vi skal ud paa Rejse.

— Hvorhen Husbond? spurgte han.

— Ud paa fremmede Kyster at tjene Penge, var det listige Svar.

Thor var straks klar over, hvad Sigurd mente, og en Angst for op i ham, medens han grædende bad Bonden huske al den Elendighed og Rædsel, der fulgte med ethvert Plyndringstogt. Men Sigurds Pande rynkedes og Vreden for op i hsm:

— Du mukker ikke, naar jeg befaler.

Men Thor tryglede endnu mere Bonden om at opgive disse haarde Planer. — Da for Vreden over at blive trodset op i Sigurd og tog Besindelsen fra ham; i Hidsighed greb han en Pisk og slog som en rasende paa den stakkels Dreng, der roligt tog mod Pryglene.

Omsider brølede han:

— Har du saa faaet nok?

Thor svarede ikke.

Sigurd sparkede ham hen i en Krog med Befaling til at blive liggende, til han var kommet paa bedre Tanker; men Thor havde fattet den Beslutning at han ikke vilde med, saa hellere slaas til Døde af den rovbegærlige Bonde.

— — —

En skøn Augustmorgen drog Sigurd afsted.

Han kom til Pommern, hvor han gik i Ledtog med tyske Sø-

røvere. Overalt, hvor de kom frem voksede der Rædsel i deres Spor. Alle frygtede den vilde Bornholmer, der tog alt, hvad der var noget værd, og slog ned for Fode, baade Kvinder og Børn. Stort var hans Udbytte paa dette Togt, og som en rig Mand drog han tilbage til sin Fødeø. Men det største af alt, hvad han vandt i det fremmede Land, var en Brud, som han tog tog med sig hjem. Her købte han sig en Gaard, som var endnu større end den første, og her skulde Brylluppet staa.

Men paa den gamle Gaard blev Thor; thi nu var Sigurd ham ikke længer god, og han ønskede ikke at se Drengen for sine Øjne.

I Overdaadighed og Præst blev Festen holdt paa den nye Gaard, og Sigurd følte sig lykkelig som aldrig før. Just som Festen var paa sit højeste, kom til Gaarden en gammel Kvinde, hun var furet af Ælde i det hæslige Ansigt, og den krogede Krop blev holdt oprejst ved en Knortekæp saa bugtet, som var det en forvreden Hugorm. Hun ønskede at tale med Sigurd.

Sigurd blev rasende over, at nogen turde forstyrre ham paa denne Dag; men da han hørte, det var Spaakvinden fra Nyker, fik han travlt, for paa sin Brilupsdag maatte man lade sig bade i Fremtidens Lykke og lade dens Straaler skinne over sig, som Solen paa en Højsommerdag skinner paa de sveddryppende Høstfolk.

— Hil dig, du gamle, og velkommen hid, raabte Sigurd til hende.

— Tak, Sigurd, var det korte Svar.

Sigurd vilde have hende med ind for at deltage i Festen; men den gamle Kvinde vægrede sig. Hun vilde kun udføre sit Ærinde og saa gaa igen.

— Saa tal kun ud, du gamle Kælling; kan mit hele Liv vel blive andet end Lykke. En Brud saa skøn har jeg vundet, og Kister har jeg fulde af Penge.

Den gamle begyndte at tale med sin rystende Stemme, medens hun knugende holdt om Knortekæppen med sine radmagre Fingre.

— Dine Ungdomssynder er store; trods det, en Dreng advarede dig, drog du ud paa blodige Togter, og var Røverne end slemme paa vore Kyster, da var du hundred Fold værre. Derfor kommer en Dag Straffen til dig.

— Hold op med det Vrøvl, du gamle, sig hellere, hvori den Straf bestaar.

— Du skal faa tre Sønner og tre Døtre, og alt skal synes lykkeligt; men saa en Dag skal dine Sønner slaas dine Døtre ihjel. Dette skal blive din Straf.

Sigurd for op og slog til Spaakonen, saa hun trimlede; men hurtigt rejste den gamle sig op igen og drog ud af Gaarde.

— — —

Bryllupsfesten var til Ende. Gæsterne var draget hver til sit. Og Dagliglivet var begyndt paa Sigurdsgaarden; men over Bonden selv var en mørk Skygge. Aldrig var han glad som i gamle Dage, og hans Øjne var som Glas; alle frygtede de ham, og aldrig blev der budt til Gilde paa Gaarden. Medens Mørket saaledes hvilede over Gaarden, og Tiden gik, fik Sigurd baade tre Sønner og tre Døtre; men for at hindre Spaadommen i at gaa i Opfyldelse blev Sønnerne sendt til Pommern for der at faa deres Opdragelse hos Moderens Familie, og aldrig maatte de faa noget at vide om deres Hjemstavn — —

En tidlig Søndagmorgen spændte en af Kuskene paa den store Gaard for Stadsvognen for i den at køre Sigurds tre unge Døtre til Ottesang i Østermarie Kirke.

Sommermorgen var venlig; alt stod saa lysegrønt og smilede til de tre unge Piger, som smilende sad i Vognen og nikkede til hver den, de mødte paa deres Vej ud fra den lille Boplads; men snart gik Vejen ud i den øde Højlyng, hvor man kan vandre i Timer uden at træffe et Menneske. De tre unge Piger nød den herlige Sommermorgen i andagtsfuld Stilhed.

Pludselig blev Vognen standset, og foran stod tre Røvere.

De tre unge Søstre raabte i deres Fortvivlelse om Hjælp, men ingen hørte noget. Røverne for op i Vognen og rev Pigerne ud og dræbte dem og Kusken. Derpaa forsvandt de i Lyngen med de røvede Smykker.

Det var et Sorgens Bud, der den Dag med den tomme Vogn naaede hjem til Bonden Sigurd og hans Frue paa den store Gaard. Straks sendte han store Skarer af væbnede Folk ud i Højlyngen for at fange Forbryderne, og efter store Eftersøgninger og voldsomme Kampe i de vildsomme Bakke drag lykkedes det at finde og overmande dem.

Nogle Dage efter blev de fremstillet for Raadet. Men da Sigurd stod Ansigt til Ansigt med Misdæderne, faldt han sønderknust sammen. Der stod hans tre Sønner. Spaadommen var gaaet i Opfyldelse. Straffen havde ramt ham.

— — —

Nogle Dage senere vandrede en gammel Mand med kroget Ryg og med græmmet Ansigt ud ad Vejen mod den bornholmske Østkyst. Snart var han ved den Gaard, der var hans Maal; han kendte den saa godt. Engang havde han i Lykke regeret her. Han gik ind i Forstuen og kom ind i Stuen, uden at nogen lagde Mærke til ham.

Paa en Stol med Ryggen mod Døren, sad en rank Mand; foran sig havde han to Dreng. Han fortalte dem om sin Barndom. Den gamle bævede; en Gang havde han i denne Stue mishandlet Manden der sad derhenne. I denne Stue havde han foragtet ham, fordi han ikke vilde drage paa Røvertogt. Thors Liv var blevet Lykke — og nu var Gaarden hans.

Sigurd stod med Taarer i Øjne og saa paa de to friske Dreng, der lyttede til Faderens Fortællen. Alt aandede Fred og Lykke.

Saa gik han hen og lagde sin Haand tungt paa Thors Skulder. Den unge Mand sprang overrasket op; men snart knugede han den skælvende Haand mellem begge sine.

De to Børn gik ud, og længe sad de to alene.

Senere paa Dagen gik Sigurd og Thor og Thorsønnerne ud til det Sted i Højlyngen, hvor der staa tre Stenpyramider. De kaldes „Varperne“, og hvert Foraar smykker Bornholmerne dem med grønne Kviste.

Skoven flytter til Byen.

—0—

Jul i Norden. Denne Lysfest, som bryder og afslutter Aarets mørkeste og kedeligste Dage, straler længe i Forvejen og oplyser og varmer mangan kold og mørk Time. Julen falder i de nordiske Folks helligste Tid. De lever jo, begrundet paa den store Forskel mellem Aarstiderne, i nær Tilknæthed til Naturen, den mørke Tid varer jo i Maaneder, og naar de

første Tegn paa Naturens Opvaagen begynder, kulminerer Glæden i Solvendefesten. At den i Menneskets Indre opflammende Glæde saaledes søger en Udløsning paa festlig Maade, er kun naturlig. God Mad, Lys og Fest hos de nordiske Folk var saaledes kun et Udslag af den glade Stemning. Ikke kun i svundne Tider, men den Dag i Dag kan selv voksne Mennesker ikke undgaa den hemmelighedsfulde Julestemning flere Uger i Forvejen. Menneskene bliver venligere stemt mod hinanden. Man vil glæde hverandre, og en Følge deraf bliver Julegaverne.

Allerede i Begyndelsen af December begynder Skoven at holde Flyttedag. Vogne med Toplæs af større eller mindre Grantræer — Juletræet, som om kort Tid skal straa i Julelysenes tindrende Barneøjnes Skær — biler fra Landet ind til Byen. Skikken at smykke Juletræet med Lys er ikke saa ældgammel, som man skulde være tilbøjelig til at tro. Den stammer fra Midten af det 18. Aarhundrede.

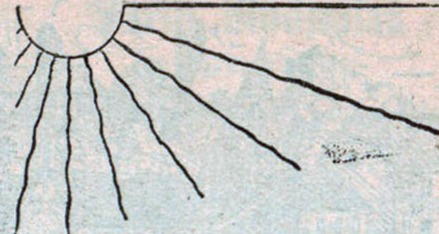
Julegaverne. Da det blev almindeligt at forære hinanden Gaver til Julen, maatte der jo ogsaa komme Steder, hvor man kunde købe disse. Og saaledes opstod Julemarkederne. I de fleste tyske Byer finder man endnu de brogede Julemarkeder, hvorimod det her til Lands er Forretningerne, der arrangerer med rigt pyntede Vinduer. Og heri har man vel hovedsagelig Grunden til den hemmelighedsfulde Julestemning, som griber En. Julemarkedet hos os er imidlertid ikke helt afskaffet. Juletræerne sælges ikke fra Forretninger, men fra Torve og Gader, hvor der er Plads til nogle Træer. De nærmeste Uger før Jul er Byen paa engang blevet grøn. Den store Julegran knejser paa Torvet, Juletræerne er der! Hvilken Glæde for Børnene af faa Lov at gaa med Far ved Haanden og udsøge det smukkeste Træ — Det lille Menneske straalet og siter af Forventning. — Saalænge at Børn er smaa, er det Fars og Mors Arbejde at pynte Juletræet, medens de smaa er ved at springe af Forventning i den anden Stue.

Og saa kommer Festens Højdepunkt, Uddelingen af Gaverne; en Begivenhed som har forskellig Oprindelse i de forskellige Landet.

I visse Dele af Tyskland f. Eks. aner Børnene kun Julemanden. Det er der, hvor han kun aabner Døren tilstrækkeligt til at skubbe Pakken ind i Stuen. Her er Oprindelsen sandsynligvis en hedensk Guddom. Andre Steder er det den hellige St. Martin eller St. Nikolaus, der var Forbilledet til Julenissen.

I de katolske Egne i Tyskland hører kunstfærdigt forarbejdede Julekrybber med til et rigtigt pyntet Juletræ. En „bunter Teller“ — et Fad med allehaande Juleknas til hvert af Familiens Medlemmer, maa heller ikke savnes.

Mange Steder i Tyskland og Nordsverige drager Børnene fra Hus til Hus og synger Julesange, for hvilken Præstation de modtager Betaling i Form af Juleknas og Legetøj. — Stille Nat — hellige Nat . . .

Allerede nu er Julehefterne hjemkommet. Gør Deres Bestillinger i god Tid.

Sandvig Boghandel.

Reklame- Skilte og Varepriser

leveres billigt fra

Allinge Bogtrykkeri.

Olsker Sygekasse.

Da Kontingentet for Eftertiden skal opkræves ved faste Opkrævere, ønskes Tilbud fra saadanne for det kommende Aar. En for Tejn, en i den nordre og en i den søndre Del af Sognet. Opkrævning hvert Kvartal.

Skriftlige Tilbud med Lønfordring pr. Medlem kan til den 14de December indgives til Bestyrelsen, hvor nærmere Oplysninger kan faas. De, der bliver antaget, skal stille en passende Kaution.

Bestyrelsen.

Husk Juleannoncerne

Det er i de kommende Uger Forretningsmanden maa reklamere, saafremt han ønsker at være med i Konkurrencen og drage Fordel af en forøget Omsætning. Planlæg derfor straks Deres Juleavertering og send Annoncerne senest Tirsdag til „Nordbornholm“.

Julen paa Allinge Sygehus.

Sygehusets Personale har til Fordel for Patienternes Jul broderet en Sofapude, som bortloddes Sofapuden vil blive udstillet hos Købmand Planck. Der saavel som paa Sygehuset kan Løksedler til 25 Øre Stykket købes.

Andre Gaver til Julefesten modtages med Tak af Sygeplejerske Frk. Dam.

Den første Julesne

dalede i Gaar ned over By og Land og ligger nu og lyser i Solen — en lille Forsmag paa Festglæden.

Julegranen

er nu rejst paa Kirkepladsen og tændes antagelig Søndag.

Palmehaven udvider

sin Dansesal, der skal gøres en halv Gang større. — Den energiske Vært forbereder sig allerede nu til Sommerens store Invasion.

Hammerens Granitværk

har faaet den store Leverance af Sten til Storstrømsbroen. Det betyder stabilt Arbejde i flere Aar.

Slip billigt over Julegaven

3 Aar Masser af Julegaver til nedsatte Priser.

Produkten.

Køb i Aar nyttige og billige

JULEGAVER

i Allinge Messe ved Th. Holm.

Julegaver.

- Elektriske Artikler.
- Bord- og Læselamper.
- Skærme i forskel. Mønstre.
- Strygejern.
- Gramofoner og Plader.
- Dynamo og andre
- Elektriske Lygter.
- Alle Slags Batterier m. m.

M. C. FUNCH
ALLINGE

Bestillinger paa Jule-Øl

Øltræer og 5 L. Fl.
modtages i
Olsker Brugsforening,
Humledal Købmandsf.
Møller Mikkelsen og
Brygger Salmon.
Tomme Øltræer bedes returneret.

Juletræer, Julekranse,
Gran til Kirkegaarden.
Gartner Jensen.
Tff. Allinge 41.

Skal De have nyt Fodtøj

til Julen?
bør De erindre,
at Udvalget er meget stort
og Priserne er billige hos
Carl Larsen,
Vestergade, Allinge.

Juleblomster,
Julekranse,
Juletræer og Gran.
Se Udstillingen Søndag.
Brødr. Andersens
Handelsgartneri.

Køb eller Salg.
4 Fags Hus
i Vestergade er straks til Salg.
Lærer Holm Jensen.
Allinge.

Olsker.
Husmandsforeningens Syforen.
afhoider **festlig Sammen-**
komst med Andespil!
Lørdag den 16. ds. Kl. 7,30,
hvortil Medlemmerne, baade ældre
og yngre, indbydes.
Der bortspilles 2 Gæs og 8 Ænder
— 1 Lagkage gratis i første
Omgang.
Bestyrelsen.

Flink Pige,
vant til alm. Madlavning, kan faa
Plads straks.
Gartner Kofoed.
Hallelyst.

Elegante VISITKORT
50 Stk. 2 Kr.
TAKKEKORT billigt.
Allinge Bogtrykkeri.

Køb et Ur som Julegave!

og køb det hos **Conrad Hansen**
som har de rigtige Ting og store Udvalg i
flotte, moderne
Væg- el. Consols
Vække- og Nips-
i forsk. Træsarter
URE
Barometre
i Eg og Mahogni.
Termometre,
alm. og Min. og Maksim.
Briller, Læseglass og Brilleetui'er.
Dame- og Herre- Armbaandsure i Guld,
Sølv og Chrom.

Cigarkasser
Cigaretetuier i Sølv,
Chrom og farvede.
Cigaretæsker
Armbaand
Fingerbøl
Sølvhalskæder
Julestager, Lysestager
Bogmærker
Frakkeskjolde
Pudderdaaser,
Sølv og farvede.
Juleklokker
Sølvblyanter
JULEGAVER
Cigaretrør
Naale i Guld,
Sølv og Chrom
Smykkeskrin
Krystalkæder,
alle Priser og Farver
Armringe
Cigarklippere
Ringe, 14—8 Karat
Guld og plet.
Manchetknapper
Daaser, Urkæder
m. m. m.
Alle sidste Nyheder i

Moderne Toiletgarniture i Bronze, Sølv, Crom
samt fikse Laksæt.

Allinge Ur- og Guldsmedeforretning
CONRAD HANSEN

Samler Deres Veninde paa Sølvtoj?
saa er den bedste Julegave noget i hendes Mønster.
Største Udvalg i alle Slags **SKEER & GAFLE**
i moderne Mønstre. — Sølv og Plet.
Forretningen er ikke aaben Søndagene før Jul.

Allinge Ur- og Guldsmedeforretning
Tlf. 140 — **CONRAD HANSEN** — Tlf. 140.

Kolonialafdelingen
er vel forsynet med **tørrede Frugter** af sidste Høst
i bedste Kvaliteter.
Alle Slags Nødder, Figen, Dadler, Æbler, Appelsiner.
Mel af bedste danske og amerikanske Mærker.
Krydderier.
Sucat, Pommerantsskal, Cocus og alt til Bagværk.
Konserves, ligeledes alle gangbare Mærker.
Vine, Likører, Cognac og Whisky.
Cigarer, Cerutter, Cigaretter i smukke Pakninger
anbefales til rimelige Priser.
P. C. HOLM, Allinge.

Kyllingefoder
til Vinterkyllinger er paa Lager
og anbefales fra
NYMØLLE, Nexø.
en gros og en detail
Telefon
Nexø 13

Uldtæpper.
Mangler De et godt, varmt Tæppe, saa se først hvad vi
har at byde Dem, før De køber.
Graa, svære Tæpper, stor Størrelse Kr. 5,90.
Lyse normalfarvede, i svære, bløde Kvaliteter 7,50.
Ekstra stor Størrelse, prima prima Tæppe Kr. 11,50.
Billige graa Tæpper fra 2,15.
Nordlandets Handelshus.

Total-Udsalg

af færdigsyede Herreklædninger, Overfrakker, Ulstre,
Regnfrakker m. m. samt Drengehabitter og Klædevarer.
Alt sælges til ekstra nedsatte Priser.
Samtidig anbefales vort righoldige Lager i Manufaktur,
Trikotage og Garner, Arbejdstøj og Fiskerbenklæder.
Jens Hansen.

Elektriske Installationer.

Husejere i Allinge, der kunde ønske at faa installeret elektrisk
Lys, kan faa Installationer m. v. paa Afbetaling med eller
uden Udbetaling og med lige store maanedlige Afdrag.
Ved Henvendelse til Installatør **P. Larsen** faas nærmere Be-
tingelser, Tilbud og alle øvrige Oplysninger.

JULEN
skal al Ting være ekstra godt. —
køb derfor Deres Julegaver hos
Axel Mogensen.

Julekaffen
bliver ekstra drøj til samme Pris.
Stort Udvalg i
nyttige Julegaver!
Huer, Hatte, Slips, Herre-, Dame-
og Børneundertøj. Sølvtoj, rustfri
Knive, Legetøj m. m.
Et Parti Slips sælges til halv Pris.
Juletræsdynt og Juleknaa.
Jule-Cigarerne er billige og vel-
lagrede i pæne Gaveæsker.
Axel Mogensen.

Slagtede Gæs og Ænder
(samt Kraas). Bestilling modtages
til Julen — senest den 16. ds.
Kofoed, Lundegaard, Allinge.

Flink Dreng,
15—16 Aar, til at passe 3 Køer
og forefaldende Arbejde, kan strax
faa Plads hos **Fr. Bidstrup**
Tlf. 14, Strandhotellet.

En velkommen
Julegave er Fodtøj
fra
C. Larsen, Vesterg.
Allinge.

Børn. Andels-Svineslagteri.
Som Tillidsmand for Slagteriets
Kontrakt-Grisehandel i Rø Sogn
er fra 1. December antaget Gdr.
Mogensen, „Kildesgaard“ i Stedet
for Gdr. Funch, Bondegaard, som
ikke ønskede at fortsætte.
P. Nielsen.

Julegaver!
Mange synes det er svært at finde paa en Julegave.
Vanskeligheden overvindes lettest, hvis De aflægger
vor Forretning et Besøg og ser, hvad vi har af fikse
nyttige Ting. — Vi har altid noget nyt og til Priser,
der passer Dem.

Nordlandets Handelshus.

Hun bankede svagt paa Døren til Loftsværelset. Døren blev lukket op af Jacob Herder. Han var bleg og huløjet, og hans Hænder rystede. Henne ved Vinduet sad Skuespillerens Kone og stirrede stift ud gennem de graa Ruder. Fru Petersen havde set saa megen Fattigdom og Elendighed i sit Liv, at hun øjeblikkelig indsaa Tilstandens Beskaffenhed.

Hun sagde til selv, at her var gode Raad dyre. Hun maatte ned til sin Peter og sætte ham ind i Situationen. Men saa kom hun til at tænke paa Vanskeligheden for at komme op og ned af disse menneskefjendske Trapper.

— Stakkels Mennesker! sagde hun til det forbløffede Skuespillerpar . . . Jeg skal bare kalde paa Peter.

Hun rullede hen til Trappegælenderet.

— Peter! Peter! raabte hun.

Inden hun begav sig til den Tavshed, hvori hun skulde høre hans Svar, gik det op for hende, at hendes Peter jo var døv.

— Herre Jisses! Han kan jo bare se, naar man taler til ham! klagede hun.

Hun vendte sig til Herder:

— Følg med mig ned, Herder! Saa mange Penge har vi da, saa vi kan undvære . . .

Men den gamle Skuespiller afbrød hende:

— De er selv fattig, Fru Petersen!

— Vel er jeg fattig, Herre Jisses, jeg har ikke været andet hele mit Liv! Men kom nu bare! Nogle Kroner . . .

Den gamle Skuespiller bukkede sig ærbødigt for hende:

— Jeg takker Dem, Fru Petersen, men jeg kan ikke tage imod dem.

— Jamen, et Par Kroner i det mindste?

— Nej! Nej!

Fru Petersen stirrede næsten angstfuld paa Mand og Kone. Maage til stejl Fattigdom havde hun i hele sit lange Liv ikke truffet paa. Hun rullede et Par Gange frem og tilbage mellem Døren og Trappen. Og imens fik hun en ny Idé.

— Men komme ned til Peter og mig og Johannes, det kan vel Herskabet ikke sige nej til.

— Fru Petersen indbyder os altsaa som Deres Gæster?

— Netop! akkurat hvad jeg vilde have sagt, hvis jeg var kommet i Tanker om det. Og det skal være med det samme! Her er jo saa koldt og uhyggeligt paa alle Maader!

Den gamle Skuespiller bukkede sig paany.

— Jeg takker baade paa mine egne og min Hustrus Vegne. Det skal være os en Fornøjelse at indfinde os hos Dem om en Time.

Og med det Resultat klatrede saa Fru Petersen ned til sin Peter.

— Nu maa du holde op for i Dag Peter! Her kommer fremmede om en Time. De stakkels Mennesker kan jo ikke sidde oppe og fryse og sulte!

— Jamen, jeg maa have disse her Sko færdige til i Aften. Det er Urtekræmmerens, og de skal maaske bruges i Morgen tidlig, naar de skal i Kirken.

— Du maa sige, at du ikke har naaet at faa dem færdige! De har ingen Mangel paa Skotøj, og om de har det, saa er det deres egen Skyld. Nu skal jeg løbe et Par Ærinder, imens kan du vaske dig. Og tag en ren Skjorte og et Par andre Benklæder paa dig!

Og saa gik hun, men hun vendte straks tilbage.

— Jeg glemte jo at tage Skjorten frem til dig, Peter. Og du vender jo op og ned paa alting i Skuffen, naar du skal lede efter noget . . . Her er Skjorten! Og et Par rene Strømper, men vask Fødderne inden Du skifter. Nu løber jeg.

Henne paa Hjørnet saa hun Franz Wohl komme dinglende.

— Herre Jisses! han er jo fuld! og han skulde forloves med Clara i Dag!

Hun traskede hjem igen. Hendes Peter maatte da have Besked om dette her.

— Nu kom Franz hjem, betroede hun Peter, der var gaaet i Gang med at gnide Skægget ind med Sæbe. Han var fuld, tilføjede Fru Petersen med en Fortvivlelse, der røbede Forstaaelse for den eventuelle Aarsag til Franz Røs.

— Fuld? spurgte Petersen og lod Barberkosten synke ned i Koppen.

— Ja, de faar ingen behagelig Juleaften oppe hos Wohls og Reimers, det kan man da regne ud . . . Men nu maa jeg afsted igen! Hvis Skuespilleren og hans Kone kommer, før jeg er tilbage, saa bed dem sidde ned saa længe. Sæt Kaffe kedlen over Ilden, saa skal vi have Kaffe saa snart de kommer.

Et Kvarter senere stod hun inde paa et Kontor i en af Byens centrale Gader. Bag en høj Pult sad en graahaaret Mand. Han stirrede ud paa Gadelivet medens hun holdt en Tale for ham, der sluttede med en uforbeholden Erkendelse af hans vidt omkring bekendte Barmhjertighed.

— Baade han og hun har optraadt i de fineste Teatre, og baade han og hun er sikkert af fin Familie, men det er vel saa gaaet tilbage for dem, kan en tænke. Og, som sagt, højest ærede Hr. Grosserer, de har ikke saa meget som en Pind at stoppe i Kakkelloven, og Mad har de heller ikke. Gode Hr. Gros . . .

— Sig til ham, at han kommer herhen! afbrød Grossererens hende. Og han strakte sig frem mod Vinduet, som var der noget særlig ude paa Gaden, han skulde beskæftige sig med; det betød at hun skulde gaa.

— Det gør han ikke, brød det ud af Fru Petersen.

— Gør han ikke? Hvorfor ikke?

— Ja . . . ja, han gaar saa daarlig, den Stakkel. Han har Gigt, og Ischias har han vistnok ogsaa. Og han hoster, og han nyser, og . . .

Hun behøvede ikke at behæfte den gamle Skuespiller med flere Skavanker, før Grossererens løftede Pultens Laag op fra dens Indre tog to Tier frem, hvilke han rakte Fru Petersen.

— Vær saa god! Farvell!

— Tusind Tak, gode Hr. Grosserer! Gud velsigne Hr. Grosserer! Tusind Tak!

For hvert Ord, hun med inderlig Begejstring stødte frem, gjorde hun et Knæk med sine stive Knæer, og for hvert Knæk trak hun sig et Skridt tilbage, paa den Maade kom hun ud, Ude paa Gaden lod hun et dybt Suk slippe ud af sig, og saa styltede hun hjem.

— Ja, her er jeg saa igen, konstaterede hun, da hun saa Skuespilleren og hans Kone sidde i Sofaen i Nærheden af Kakkelloven. Nu skal vi minsanden have en god Kop Kaffe. Siden maa du hente Juletræet ind, Peter! Er ikke Johannes kommet hjem? Naa det er jo sandt, han bliver jo sent færdig idag, Juleaften!

I Løbet af Dagen havde hun flere Gange kigget ind til Elisabeth, som var alene hjemme. Hendes Fader havde ikke Raad til at forsømme sit Arbejde, fordi hun var syg, han havde saa bedt Fru Petersen se ind til hende engang imellem. Lægen havde været hos hende om Formiddagen, og han havde ordineret nogle beroligende Draaber, der skulde hentes paa Apoteket.

Da hun havde drukket Kaffen gav hun Skuespillerparret det gode Raad at bare føle sig som hjemme, hun skulde bare løbe over til det syge Pige barn. Der traf hun Røde Ida.

— Ejnar har bedt mig gøre lidt i Stand herinde, og lave lidt Mad, til han kommer hjem, sagde Ida, da hun saa Fru Petersens spørgende Mine.

— Ejnar! Hun kalder ham for Ejnar! tænkte Fru Petersen, og selvfølgelig tænkte hun højt.

Røde Ida mente, det nu maatte være belejligt at afgive en Forklaring.

— Vi skal forlove os i Aften, forstaa Fru Petersen.

Øjeblikkelig maatte Fru Petersen ind til sin Peter med den Nyhed. Nu var det hende, der var det hende, der var den mest vidende med Hensyn til Ida. Han vidste, at hun om Aftenerne ikke var blevet siddende oppe i sin Lejlighed med et Værelse uden Køkken, men nu vidste hun tillige, hvorfor Ida ikke gjorde det. Saa nu kunde det vel gaa lige op. Men inden hun løb vilde hun dog paany prøve paa at faa Pige barnet til at fortælle, hvad hun egentlig fejlede, og hvorfor hun var mere ked af det, end hun behøvede at være. Med Røde Ida's Assistance gik det maaske.

Efter adskillige Spørgsmaal om det ene og det andet, lykkedes det de to nysgerrige Kvindfolk at tvinge den unge Pige til at søge Udløb i en fortvivlet Graad, der nær havde skræmmet Livet af den gamle Kone.

— Herre Jisses! Det er jo uhyggeligt, hvor Pigen er ulykkelig! Og saa kan man ikke engang faa Grunden at vide.

Elisabeths Graad endte i et bittert og selvbevidst Smil. Og hun sagde:

— Nu staar jeg op og gaar til Laanekontoret med saa meget jeg kan undvære, for jeg kan ikke udholde Tanken, at de hele Julen skal sidde der oppe og fryse og sulte. Nu har jeg pint mig selv saa længe med den Tanke, at jeg ikke hjælpe dem, nu skal jeg hjælpe dem! jeg vil hellere undvære saa meget jeg ejer og har, end . . .

Nu var det hendes Tur at blive afbrudt af Fru Petersens Graad. Og da den Graad var endt, tog den gamle Kone den unge Pige omkring Halsen og kyssede hende, og siden fortalte hun, at den gamle Skuespiller og hans Kone sad inde i Varmen i Stuen og snakkede med hendes døde Peter.

— Hvem kunde vel tænke sig, at det var det, der gjorde Pige barnet ude af sig selv.

Og Røde Ida syntes det samme og tilføjede, at Elisabeths Lidelser havde været overflødige af to Grunde, thi Ejnar og hun var jo blevet enige om at indbyde Skuespillerparret til Forlovelsesgildet.

— De skal naturligvis være med alligevel, hævdede Ida. Og Fru Petersen og hendes Mand ogsaa.

Det var ingen daarlig Idé, syntes Fru Petersen. Og nu maatte hun da løbe over og fortælle det hele. Men hun naaede ikke men hun naaede ikke mere end halvvejs over Porten, saa styrtede hun

tilbage, og stak Hovedet ind og spurgte:

— Saa behøver vi maaske ikke hente de Draaber paa Apoteket?

Elisabeth, der var begyndt at klæde sig paa, rystede smilende paa sit Hoved.

Lige som hun skulde gaa ind ad Døren til Forstuen, kom Fru Reimer ind fra Gaden i Porten. Fru Petersen trak Døren til og hviskede:

— Hvordan gaar det? Jeg saa jo Franz, da han kom hjem.

— Det var slet ikke saa slemt med ham, som det saa ud til. Men han har jo ikke været paa sit Arbejde idag, og han siger at hvis ikke hans Fader følger sig, saa tager han i Morgen sit Habengut og flytter hjemmefra. Han har ligget inde hos os hele Eftermiddagen, Nu er han klar i Hovedet og ved, hvad han vil, siger han, og hans Far skal komme til ham først, før han sætter sine Ben i Hjemmet.

Familien Petersen og Larsen blev enige om, at Maden skulde laves og spises hos den første, og det efterfølgende Forlovelsesgilde skulde holdes hos den sidste. Det blev en meget behagelig Juleaften. Den gamle Skuespiller læste flere smukke Digte, og hans Kone læste et Par Juleeventyr, Fru Petersen benyttede sig af en passende Lejlighed, da Skuespilleren var i særlig lyst Humør, til at stikke de to Tære i hans Vestelomme.

— Det er fra et godt Menneske, der har Raad til det! sagde hun.

Og med eet var hun ude i Køkkenet. Den gamle Skuespiller saa spørgende paa sin Kone. Hun svarede med et tavst Nik, og saa stoppede han Tierne tilbage i Vestelommen med en beleven Gestus.

Ved Titiden gjorde Røde Ida sig Ærinde op paa sit Værelse uden Køkken. Formaålet var at forsøge at lytte sig til Resultatet af Familiefriden der oppe. Hun kunde høre Latter og muntre Stemmer inde fra Reimers, og ved at presse Øret indtil Væggen, hørte hun Wohl sige:

— Jeg min Søn respektere for hans faste Vilje, det beviser, han ved, hvad han vil.

Det var vel en Nyhed at løbe med.

Juleaften blev Julenat. Og Petersen gik ud for at faa en Mundfuld frisk Luft og siden have nogle Minutters Meditationer i Mørket. Da han skulde gaa forbi Forstuedøren til Larsens Lejlighed kunde han skimte Konturerne af to spinkle Skikkelser. Hass Kone blev tilfreds med, hvad han den Gang havde set. Johannes behøvede de ikke skamme sig for, og hvad Elisabeth angik, saa var hun maaske lidt for blød, men hun var pæn og dygtig og flittig var hun ogsaa.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Virtualieforretningen Lindeplads.

Sygekassevedtægter

og Kontrolbøger billigst i

Allinge Bogtrykkeri.

Byens bedste KAFFE

faas i **PRIMA**.

Husk vor store Rabat paa Kaffe, Margarine, Cacao osv. Paa Kolonialvarer gives alm. Raba.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Husk i god Tid

at indgive Bestilling paa Fotografier, Forstørrelser og Indramning til Julen.

Optagelser hver Dag, ogsaa Søndag fra 10—2.

Fotograf Alfred Kjøller. Tlf. Allinge 4.

Svinekort

købes til højeste Pris. Afhentes over hele Øen.

Axel Frederiksen. Telefon Allinge 25

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,

Telefon 127.

Allinge Skærereri

anbefaler sig med al Skæring, Høvling samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Spis Normalbrød.

Rugbrød, Sigtebrød, Fransbrød samt Kager fra

Henning Jørgensens Bageri. Tlf. 73.

I Vintermaanederne lukkes Forretningen Kl. 9 Aften.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2 4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassetilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Se

Udstillingen

i Papirhandelen, Kirkepladsen, Allinge.

Masser af Legetøj til Børnene,

Mange gode, billige Julegaver til voksne.

Julekort, Julehefter, Almanaker

Lommebøger.

Forretningen er ikke aaben om Søndagen

Hvad hjælper det at Lageret er fuldt naar Butiken mangler Kunder.

Den store Omsætning til en lille Avance giver den store Kundekreds, naar der averteres i **Nordbornholm**,